

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייים

ע"פ 8304/17

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופטת י' וילנר

המערער: דן אוסקר למפל

נגד

המשיב: היועץ המשפטי לממשלה

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 27.09.2017 בתיק תהג 056323-12-16 שניתן על
ידי כב' השופט מ' יועד הכהן

תאריך הישיבה: כ"ו בניסן התשע"ח (11.04.2018)

בשם המערער: עו"ד מירה אמסלם בית-און

בשם המשיב: עו"ד אבי קרוננברג

מתורגמנית: גב' סוזן שושנה כהן

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. בפנינו ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט מ' יועד הכהן) בתה"ג 56323-12-16 מיום 27.9.2017, לפיה הוכרו המערער כבר-הסגרה לצרפת, מכוח חוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: החוק).

רקע עובדתי וההליך בבית משפט קמא

2. המערער, בעל אזרחות ישראלית וצרפתית, תושב צרפת, נמלט במהלך משפטו בצרפת, עת עמד לדין בשל ביצוע "תקיפה אלימה בחבורה, תוך החזקת כלי נשק קר, שגרמה למוות לא מכוון", וכן בתקיפת אדם נוסף – עבירות על פי הגדרתן בחוק הפלילי בצרפת.

3. המערער, אשר נכח בתחילת הדיונים שהתקיימו בעניינו בבית המשפט בצרפת, ונמלט כאמור לישראל, הורשע בהיעדרו ונדון לתשע שנות מאסר וכן לקנס בסך 500 יורו. יצוין כי עונשי מאסר נגזרו גם על שותפיו של המערער לביצוע העבירות.

4. רשויות אכיפת החוק בצרפת הגישו בקשה להסגרת המערער, לצורך העמדתו לדין במשפט חוזר, שכן לפי הדין הצרפתי, ההליכים נגדו צפויים להתבטל, בכפוף לבקשת המערער, לנוכח הרשעתו בהיעדרו. לחלופין, אם יוסגר, יוכל המערער לבחור להתחיל בריצוי עונשו כפי שנגזר עליו.

5. בנסיבות האמורות לעיל, משהוגשה בקשת ההסגרה בידי רשויות אכיפת החוק בצרפת, הוגשה לבית המשפט המחוזי בירושלים בקשה להכריז על המערער כ"בר-הסגרה" לצרפת, בהתאם לסעיף 3 לחוק.

6. לפי העובדות המתוארות בבקשה, ביום 30.3.2010 הגיעו המערער וחברתו לחניון חנות הכלבו "Batkor" בעיר Bobigny הסמוכה לפריז, מתוך כוונה לרכוש פחית צבע. שומר החנות, סעיד בוראראש (Said Bourrarach) (להלן: המנוח), סירב להכניס את השניים פנימה, בנימוק שהגיעה שעת סגירת החנות. בין המערער למנוח התפתחה קטטה אלימה, במהלכה ריסס המנוח את המערער בגז מדמיע. המערער, בתגובה, הזעיק את אחיו ואת חבריו, והחבורה כולה ניגשה אל המנוח, כשהמערער מחזיק בידו כננת לרכב ("ג'ק"). המערער חבט במנוח באגרופו, ובתגובה, ריסס המנוח את החבורה בגז מדמיע. המנוח נכנס אל החנות, אך שב ויצא כדי להשיב את כלבו, שנותר בחוץ. בשלב זה, פתח המנוח במנוסה, והמערער ושותפיו רדפו אחריו, כשהמערער המשיך לשאת בידו את הכננת. כחלק מניסיונותיו להימלט, ניסה המנוח לטפס על גדר, ולאחר שכשל, קפץ אל תעלת המים הגובלת במתחם החנות, והחל לשחות לגדה השנייה. המערער ושותפיו הגיעו אל שפת התעלה וידו אבנים לעבר המנוח, שניסה לצלוח את התעלה. בעודו נמלט בשחייה, טבע המנוח למוות וגופתו נמצאה למחרת היום.

7. בית משפט קמא קיבל את הבקשה, והכריז על המערער כבר-הסגרה, תוך שקבע כי כל תנאי ההסגרה המנויים בסעיף 2 לחוק התקיימו, ובכלל זה כי המערער "נתחייב בדין" בצרפת בעבירת הסגרה, ולחילופין כי קיימות ראיות שהיו מספיקות להעמדתו לדין על עבירה דומה בישראל; כי קיים הסכם להסגרת עבריינים בין צרפת לישראל מכוח חתימתן על האמנה האירופית בענייני הסגרה (כתבי אמנה 647, 17, 87); כי מתקיימת דרישת הפליליות הכפולה, שכן המעשה בבסיס העבירה המיוחסת לו, מהווה עבירה גם לפי חוקי מדינת ישראל; וכן כי ישראל לצרפת מתקיימת הסכמה על הדדיות ביחסי ההסגרה.

8. עוד קבע בית משפט קמא כי לא חלים בעניינו של המערער סייגים להסגרתו, בכלל זה הסייג לפיו בקשת ההסגרה הוגשה מתוך הפליה או בשל עבירה בעלת אופי מדיני (סעיף 2ב(א)-(1)-(2) לחוק); הסייג לפיו היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע ב"תקנת הציבור" (סעיף 2ב(א)(8) לחוק); והסייג בדבר אי הסגרת אזרח ישראלי ותושב ישראל (סעיף 1א לחוק).

9. על החלטה זו הגיש המערער את הערעור שלפנינו.

טיעוני הצדדים

10. המערער טוען כי שגה בית משפט קמא בקבעו כי הוא בר-הסגרה.

11. לטענת המערער, התשתית הראייתית בבסיס האישום שהוגש נגדו בצרפת אינה מספיקה להעמדתו לדין בישראל בעבירת ההריגה – היא העבירה המקבילה לזו שהועמד לדין והורשע בגינה לפי החוק הצרפתי. משכך, לטענת המערער, לא עמד המשיב ברף הראייתי הנדרש לפי סעיף 9(א) לחוק.

המערער מוסיף וטוען כי אין די ראיות להוכחת הקשר הסיבתי בין מעשיו לבין מות המנוח, ולהוכחת היסוד הנפשי הנדרש בביצוע העבירה.

12. עוד נטען כי יישום תנאי ההדדיות בנסיבות הענין, בהתאם לעקרון "הסגרה או שפיטה", מוביל למסקנה כי יש לאפשר העמדתו של המערער לדין בישראל תחת הסגרתו, מכוח סעיף 15 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). זאת,

לדברי המערער, מאחר שרשויות החוק בצרפת נוהגות כך כאשר מדינת ישראל מגישה בקשת הסגרה.

13. בנוסף, טוען המערער כי הסגרתו מנוגדת לסייג "תקנת הציבור" הקבוע בסעיף 2ב(א)(8), שכן לשיטתו, אם יוסגר תפגע זכותו להליך הוגן וחייו יהיו נתונים בסכנה.

המערער מסתמך על פרסומים באמצעי התקשורת בצרפת, ולפיהם המעשה המיוחס לו מהווה "טרור יהודי ישראלי", כלשונו, בשל היות המנוח מוסלמי. המערער סבור כי השיח התקשורתי והציבורי העוין המלווה את הפרשה ישפיע על חברו המושבעים שידון בעניינו אם יבחר באפשרות של ניהול ההליך מחדש, שכן חבריו נמנים על תושבי הרובע בו התרחשו האירועים מושא כתב האישום, שם גם התגוררו המנוח והמערער.

לטענת המערער, משפטו היה "מוטה", כלשונו, ועל כך אפשר ללמוד, בין היתר, מבחירת העבירה החמורה בה הועמד לדין.

כן טוען המערער כי העוינות הציבורית תוביל לסכנה ממשית לחייו, מאחר שרוב האסירים בצרפת הם מוסלמים, ולנוכח הליכי ההקצנה האנטי יהודית וישראלית המתקיימים, לטענתו, בבתי הכלא בצרפת.

14. לבסוף טוען המערער כי הסגרתו תפגע בזכותו החוקתית ל"חירות מפני הסגרה", המעוגנת בסעיף 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, באופן שאינו עומד בתנאי פסקת ההגבלה.

15. חלף הסגרתו, מבקש המערער להישפט בישראל על בסיס מכלול חומר הראיות שנאסף בעניינו בצרפת.

ככל שבקשתו זו תידחה, מעלה המערער מספר בקשות חלופיות, והן: שהסגרתו תהא לשם העמדתו לדין בעבירה חמורה פחות מזו שהורשע בה בצרפת, התואמת את נסיבות המקרה, ואשר לפיה היה מואשם, לטענתו, בדין הישראלי; שבית משפט זה ישהה את החלטתו עד למיצוי זכותו לפנות לשרת המשפטים ולשר לביטחון הפנים בבקשה לרצות את העונש שנגזר עליו בישראל, בהתאם לסעיף 7(ב) לחוק לנשיאת עונש מאסר במדינת אזרחותו של האסיר, התשנ"ז-1996 (להלן: החוק לנשיאת עונש מאסר במדינת אזרחותו של האסיר); ושתסופקנה בטוחות על ידי רשויות המשפט

בצרפת להבטחת זכותו להליך הוגן במשפט החוזר שיתקיים בעניינו ולהגנה על ביטחונו עד לניהול המשפט, אם יבחר לקיימו, ובתקופת מאסרו, אם יותר על זכות זו.

16. יצוין כי המערער הגיש בקשה להגשת פרסומים מהעיתונות כראיות נוספות בשלב הערעור המצביעות, לגישתו, על הסכנה הנשקפת לו בצרפת. בקשה זו נדחתה בדיון שנערך לפנינו.

17. מנגד, המשיב – היועץ המשפטי לממשלה – טוען כי דין הערעור להידחות.

בהתייחס לתשתית הראייתית, נטען כי הוכח קיומן של ראיות שהיו מספיקות להעמדת המערער לדין בישראל בעבירת ההריגה, וכי מתקיים קשר סיבתי בין מעשי המערער למות המנוח.

18. אשר לדרישת ההדדיות, טוען המשיב כי מנהגן של רשויות אכיפת החוק בצרפת שלא להסגיר את אזרחי המדינה, ותחת זאת להעמידם לדין בתחומיה, מקיים את העיקרון "הסגרה או שפיטה" ואינו פוגע בדרישת ההדדיות, שכן לא נדרשת סימטריה מלאה במדיניות ההסגרה בין המדינות.

19. לענין סייג "תקנת הציבור", טוען המשיב כי לא מתקיימות נסיבות חריגות ויוצאות דופן המצדיקות את החלתו במקרה דנן, שכן לא עלה בידי המערער להצביע על פגמים מהותיים בהליכים שננקטו נגדו או על פגיעה הצפויה לו מניהול הליכים עתידיים בצרפת. עוד נטען בהקשר זה כי המערער לא עמד בנטל להוכיח חשש ממשי, מוחשי וישיר לסיכון לחייו, המצדיק את החלת הסייג.

דיון והכרעה

20. לאחר עיון בערעור ובנספחיו, ושמיעת טיעוני הצדדים, אני סבור כי דין הערעור להידחות, וכך אציע לחבריי לעשות.

תשתית ראייתית

21. סעיף 9(א) לחוק מעגן את סמכות בית המשפט להכריז על מבוקש כבר-הסגרה, אם הוכח:

”כי המבוקש נתחייב בדין על עבירת הסגרה במדינה המבקשת, או כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו.”

”מבוקש” הוגדר בחוק כאדם שנאשם או שנתחייב בדין במדינה המבקשת בשל “עבירת הסגרה” (סעיף 2א(א)(2) לחוק), שאילו נעברה בישראל היה דינה מאסר שנה או יותר (סעיף 2(א) לחוק).

22. אם כן, הרף הראייתי הנדרש לצורך הכרזה על מבוקש כבר-הסגרה, ככל שטרם נתחייב בדין במדינה המבקשת, עומד על “ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל”. בענין זה נקבע בפסיקה כי די בקיומה של “אחיזה לאישום”, היינו ראיות לכאורה להוכחת האישומים המיוחסים למבוקש. יודגש, כי בית המשפט הדין בבקשת הסגרה, אינו נדרש להכריע האם יש בחומר הראיות כדי להוביל להרשעת המבוקש, ולקבוע כי המסקנה המרשיעה העולה ממנו היא המסקנה האפשרית היחידה. תחת זאת, עליו לבחון האם התשתית הראייתית בעניינו מצדיקה את המשך בירור אשמתו של המבוקש במסגרת הליך פלילי במדינה המבקשת (ע”פ 308/75 פסחוביץ נ’ מדינת ישראל, פ”ד לא(2) 449, 460-461 (1977); ע”פ 6717/09 אוזיפה ואח’ נ’ היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 9 (6.12.2010) (להלן: ענין אוזיפה)).

23. לענייננו, בית משפט קמא דחה, כאמור, את טענת המערער, לפיה בקשת ההסגרה אינה עומדת ברף הראייתי הנדרש. זאת ועוד, בית משפט קמא הבהיר כי המערער נתחייב בדין בצרפת, ועל כן די היה בכך כדי לענות על דרישת סעיף 9(א) רישא לחוק.

עם זאת, לנוכח הצהרת רשויות אכיפת החוק בצרפת כי בכוונתן להעמיד את המערער למשפט חוזר, ולא להותיר את הרשעתו בהיעדרו על כנה, בחן בית המשפט גם את השאלה האם מתקיים התנאי החלופי בסעיף 9(א), אשר לפיו יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין גם בישראל על העבירה בגינה מבוקשת ההסגרה.

במסגרת זאת, קבע בית משפט קמא כי החומר הראייתי שצורף לבקשת ההסגרה הוא “עשיר ומגוון, ויש בו כדי לעמוד בדרישה ל’אחיזה לאישום’”, וכן כי הוא “קושר את המשיב [המערער – י’ א’] במידה הנדרשת לביצוע המעשים המיוחסים לו”. משכך, קבע בית המשפט כי די בתשתית הראייתית שהונחה לפניו כדי לבסס העמדת המערער לדין בעבירת ההריגה לפי החוק הישראלי.

בית משפט קמא הוסיף וקבע, כי אף שלא ניתן להכריע בשלב דיוני זה, האם די בראיות שהוצגו כדי להרשיע את המערער, הרי ש"ראיות אלו מעלות חשד ממשי כי מעשיו של המשיב [המערער – י' א'] וחבריו הם שהביאו למותו של הקרבן". כך, ציין בית המשפט כי מעדויות של מספר אנשים שנכחו בחנות או בסמוך לה, וכן מעדויותיהם של עובדי חברת הרכבת הצרפתית שצפו במתרחש מעבר לתעלה, עולה כי המנוח קפץ לתעלה מתוך מצוקה, כתוצאה מהעימות והמרדף בינו לבין המערער ואחרים, וכי אף לאחר שהמנוח קפץ למים המשיכו המערער ושותפיו ליידות בו אבנים.

יתירה מזאת, בית המשפט הדגיש כי מהודאתו של המערער במסגרת חקירתו במשטרה ומטענותיו בהליך לפניו, עולה כי המערער לא חולק מהותית על השתלשלות האירועים, במסגרתה התעמת עם המנוח ורדף אחריו עם אחרים, אלא שהוא טוען שמעשיו בוצעו לשם הגנה עצמית, וכי אין קשר סיבתי בין מעשיו לבין מות המנוח.

המחלוקת נסובה אפוא בעיקרה על הפרשנות המשפטית שיש לייחס למסכת העובדתית. מחלוקת זו – כך נקבע – ראוי שתתברר בפני בית המשפט בצרפת, שהוא הערכאה המתאימה לבחון את הראיות לעומקן ולהכריע בה.

24. במסקנה זו של בית משפט קמא לא מצאתי מקום להתערב.

מהתמונה הראייתית שנפרסה בבקשה להסגרת המערער עולה כי הלה החזיק בידו כננת לרכב, הכה את המנוח באגרופו ונטל חלק במרדף אחריו, אשר בסופו מצא המנוח את מותו. די במסכת עובדתית זו, עליה לא חלק המערער, כדי להקים ראיות המספיקות להעמדתו לדין בעבירת ההריגה לפי החוק הישראלי. השגותיו של המערער על התקיימותם של יסודות העבירה – ובהם קיומו של קשר סיבתי בין מעשי המערער למות המנוח וקיומה של מחשבה פלילית אצל המערער – מקומן להתברר בהליך המשפטי שיתקיים בצרפת, ככל שהמערער יבחר לנהלו.

25. יובהר כי בכך אין כדי להכריע בשאלת חפותו או אשמתו של המערער, כמו גם בשאלת ההגנות האפשריות שלהן הוא טוען. סוגיות אלו תתבררנה ותוכרענה במסגרת ההליך המשפטי בצרפת, בגדרו ייבחנו משקלן ומהימנותן של הראיות ואופן התיישבותן עם גרסת המערער לאירועים.

26. לנוכח האמור, מקובלת עלי מסקנתו של בית משפט קמא לפיה בקשת ההסגרה עומדת ברף הראייתי הנדרש לפי סעיף 9(א) לחוק, וזאת בין אם די בחיובו בדין של

המערער במסגרת ההליך הקודם שנוהל בעניינו בצרפת, ובין אם ייבחן חומר הראיות מחדש במסגרת משפט חוזר.

27. משקבעתי זאת, אפנה כעת לבחון האם בקשת ההסגרה עונה על שאר התנאים והסייגים הקבועים בחוק, באופן המאפשר להכריז על המערער כבר-הסגרה.

עיקרון ההדדיות

28. התנאים שעל בית המשפט לבחון לצורך הכרזה על מבוקש כבר הסגרה, מעוגנים בסעיף 2א לחוק, הקובע כי:

”(א) מותר להסגיר אדם ממדינת ישראל למדינה אחרת אם נתמלאו כל אלה:
 (1) בין מדינת ישראל לבין המדינה המבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים;
 (2) האדם נאשם או נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (להלן – המבוקש).
 (ב) מדינת ישראל תנהג הדדיות ביחסי הסגרה, אלא אם כן החליט שר המשפטים אחרת.”

29. בערעורו לא חולק המערער על התקיימותם של התנאים המנויים בסעיף קטן (א), קרי, תנאי הפליליות הכפולה וקיומו של הסכם בדבר הסגרת עבריינים בין ישראל לצרפת.

עם זאת, טוען המערער כי הנוהג של רשויות החוק בצרפת, שלא להסגיר מבוקשים לישראל, עולה כדי חוסר הדדיות ביחסי הסגרה, וכי מטעם זה עניינו מצדיק את השימוש בסמכות המוקנית למדינת ישראל לשפוט את הנאשם בעצמה, תחת הסגרתו למדינה המבקשת, בהתאם להוראות סעיף 15 לחוק העונשין.

30. ההלכה הפסוקה קבעה לא אחת כי תנאי ההדדיות מתקיים גם מקום בו המדינה המבקשת אינה נוהגת להסגיר את אזרחיה אלא מעמידה אותם לדין בתחומיה, באופן המקיים את העקרון “הסגרה או שפיטה”. בדרך זו מגשים עקרון ההדדיות את תכליתו לקדם שוויון וכבוד בין מדינות, כמו גם שיתוף פעולה בינלאומי במאבק בפשיעה (ע”פ 7569/00 יגודייב נ’ מדינת ישראל, פ”ד נו(4) 529, פסקאות 47-59 (2002); ענין אוזיפה, פסקאות 76-77).

אשר על כן, מקובלת עלי מסקנתו של בית משפט קמא כי אין בטענות המערער כדי לקבוע שלא מתקיימת הדדיות בהסגרה בין מדינת ישראל לצרפת. אף אם רשויות אכיפת החוק בצרפת לא נוהגות להסגיר מבוקשים לישראל, אלא מעמידות אותם לדין בתחומיה, הרי שנקיטה בדרך של "הסגרה או שפיטה" מספיקה לצורך קיום דרישת ההדדיות.

31. עקרון "הסגרה או שפיטה" מאפשר אמנם למדינת ישראל להעמיד מבוקש לדין בשטחה בגין עבירת חוץ, תחת הסגרתו למדינה המבקשת. ואולם, דבר זה ייעשה באופן חריג ו"במקרים קשים" בלבד (ענין אוזיפה, פסקאות 78-79; ענין מונדרוביץ, פסקה י"ד לחוות דעתו של השופט א' רובינשטיין).

32. איני סבור כי המקרה דנן מקים נסיבות ייחודיות המצדיקות את העמדת המערער לדין בישראל תחת הכרזתו כבר-הסגרה, כדי שיעמוד לדין בצרפת. העמדת המערער לדין בישראל סותרת את תכליות דיני ההסגרה, ובהן קידום שיתוף פעולה בינלאומי הדדי במאבק בפשיעה; מניעת הימלטות עבריינים מן הדין והפיכת ישראל לעיר מקלט לעבריינים, וזאת בשים לב לסיכון הגלום בכך לשלום וביטחון הציבור בישראל, ולנזק התדמייתי שהדבר עלול להסב לה; והעמדתו לדין של אדם שמואשם בביצוע עבירה במדינה אחרת בפני "שיטת המשפט הטבעית לנסיבות העניין" (ע"פ 2144/08 מונדרוביץ נ' מדינת ישראל, פסקאות 32-33 (14.1.2010) (להלן: ענין מונדרוביץ); ע"פ 250/08 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה ל"ד (12.3.2009)).

33. לאחר שעמדתי על התנאים להסגרה, וקבעתי כי הם מתקיימים במקרה דנן, נותרה לדיון טענת המערער, לפיה אין להכריז עליו כבר-הסגרה לנוכח הסייג הקבוע בסעיף 2ב(א)(8) לחוק.

סייג תקנת הציבור

34. לצד קביעת התנאים להסגרה, מעגן החוק גם סייגים לה, בהתקיימותם לא יוכרז מבוקש כבר-הסגרה. בין אלו, קובע סעיף 2ב(א)(8) לחוק כי מבוקש לא יוסגר למדינה המבקשת, כאשר:

"היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל".

35. הלכה היא כי הסייג של תקנת הציבור יחול מקום בו עקרונות וערכי היסוד של המדינה ושיטת המשפט שלה אינם עולים בקנה אחד עם הסגרת המבוקש. מקרים אלו

מצטמצמים למצבים קיצוניים, בהם ייסוג האינטרס הטמון בהסגרה מפני פגיעה מהותית בעקרונות אלה (ענין אוזיפה, פסקאות 68-69; ענין מונדרוביץ, פסקאות 115-114).

36. בין ערכי היסוד הנכללים בגדר "תקנת הציבור" ניתן למנות, בין היתר, את זכותו החוקתית של המבוקש להליך הוגן. בהקשר זה נקבע, כי על בית המשפט שמוגשת אליו בקשה להכריז על מבוקש כבר-הסגרה, לערוך איזון בין זכות המבוקש להליך הוגן לבין האינטרס הציבורי הגלום בהסגרת המבוקש. במסגרת איזון זה, יתחשב בית המשפט, בין היתר, בחומרת ובהיקף האישום; בפגיעה הצפויה בקרבנות העבירה אם המבוקש לא יוסגר; באופן התנהלות רשויות האכיפה במדינות הנוגעות בדבר; בפגיעה הצפויה מדחיית בקשת ההסגרה ביחסי ההסגרה בין ישראל למדינה המבקשת; ובעוצמת הפגיעה הצפויה מההסגרה בזכות המבוקש להליך הוגן (ענין מונדרוביץ, פסקאות 110, 119).

37. איני סבור כי המערער עמד בנטל המוטל עליו להצביע על חשש ממשי לפגיעה בזכותו להליך הוגן, המצדיקה את החלת סייג "תקנת הציבור". בענייננו, באיזון האמור בין זכות המבוקש להליך הוגן לבין האינטרס הציבורי בהסגרתו, אני סבור כי ידו של האחרון גוברת. זאת, מחד גיסא, לנוכח חומרת האישום המיוחס למערער, ולנוכח התוצאה המצערת של שרשרת האירועים, ומאידך גיסא, לנוכח העובדה שהמערער לא הרים את הנטל להוכיח את הפגיעה הנטענת בזכותו להליך הוגן.

אין בידי לקבל את טענת המערער בדבר הפגיעה הצפויה להיגרם לו בשל כך שחבר המושבעים במשפטו החוזר יהיה נתון להשפעת השיח הציבורי והתקשורתית העוין, כפי שנטען על ידו. טענה זו, אשר מטילה צל כבד על מערכת המשפט בצרפת, דורשת הוכחה חד משמעית, ואין די בהשערות המערער כדי לבססה כדבעי. חזקה על רשויות המשפט בצרפת שתדענה לשפוט משפט צדק, אף אם ההליך המשפטי מלווה בהד תקשורתית, כנטען על ידי המערער. חזקה זו ביחס לצרפת, כמו גם ביחס ליתר המדינות שהצטרפו לאמנה האירופית בענייני הסגרה, היא העומדת בבסיס חתימתה של מדינת ישראל על האמנה, ובבסיס היחסים המשפטיים עם צרפת בכל הנוגע לבקשות הסגרה, ואין בטענות המערער לבדן כדי לסתור אותה.

משכך, איני מקבל את טענת המערער לפגיעה בזכותו להליך הוגן, באופן שימנע את הכרזתו כבר-הסגרה.

38. המערער מוסיף וטוען, כי ככל שיוסגר לצרפת, יהיו חייו מוטלים בסכנה. נסיבות של חשש ממשי לסכנה הנשקפת לחייו של המבוקש עשויות אמנם להקים את הסייג של "תקנת הציבור", אך כפי שנקבע בפסיקה נדרשת הערכה ממשית וקונקרטית בסבירות גבוהה לפגיעה במבוקש כתוצאה מההסגרה, מבלי שאמצעי ביטחון וזהירות יוכלו לאיינה (בג"ץ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים, מא(2) 1, 54, 56-57 (1987); ע"פ 1727/16 בולטיאנסקי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקאות 19-20 (25.4.2017)).

איני סבור כי נסיבותיו של המערער, כפי שפורטו בהודעת הערעור ובטיעוני באת כוחו בפנינו, מקימות סיכון ממשי לחייו כתוצאה מהסגרתו. חזקה על רשויות אכיפת החוק בצרפת כי תבטחנה את שלומו של המערער ותגנה על זכויותיו, הן במהלך משפטו הן במהלך ריצוי מאסרו, אם יורשע בדינו. על המבוקש הטוען להתקיימותו של סייג "תקנת הציבור" בשל סיכון ממשי לחייו להצביע על ראיות קונקרטיות, מוחשיות וישירות לסכנת חיים הנשקפת לו, ואין די בהשערות ובטענות שאינן מבוססות כנדרש. בנטל זה לא עמד המערער.

39. לנוכח כל האמור, אני סבור כי מקרה זה אינו נמנה עם המקרים החריגים המצדיקים את החלת הסייג של "תקנת הציבור" אשר בהתקיימו ימנע בית המשפט מלהכריז על המערער ככר-הסגרה.

חוקתיות ההסגרה

40. מעבר לתכליות דיני ההסגרה שפורטו לעיל, נועדו אלה להגן על זכותו החוקתית של המבוקש לחירות מפני הסגרה, המעוגנת בסעיף 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. תכלית זאת מוגשמת על ידי דיני ההסגרה, בין היתר, באמצעות בחינת התנאים לצורך הכרזתו של מבוקש ככר-הסגרה, וכן באמצעות בחינת השאלה האם מתקיימים הסייגים המעוגנים בחוק. בנוסף, נדרשת ההסגרה לעמוד בתנאי פסקת ההגבלה (ענין מונדרוביץ, פסקאות 36-40, 130-131).

41. לאחר שבאתי לכלל מסקנה כי הכרזתו של המבוקש ככר-הסגרה עומדת בתנאים שנקבעו בחוק, וכי לא חלים בעניינו סייגים המצדיקים להימנע ממנה, אני סבור גם כי הפגיעה בזכותו החוקתית לחירות מפני הסגרה עומדת בתנאי פסקת ההגבלה. זאת שכן הסגרת המבוקש נעשית מכוח חוק ההסגרה; נועדה לתכלית ראויה, ובין היתר, מטרתה לקדם שיתוף פעולה בינלאומי במאבק בפשיעה; הולמת את ערכיה של מדינת ישראל, ביניהם עקרון שלטון החוק המחייב אותה לכבד את התחייבויותיה

הבינלאומיות; ומידתית, לנוכח השיקולים שפורטו בהרחבה לעיל, ובשים לב לחומרת המעשים המיוחסים למערער.

42. מן הראוי לציין כי חוק ההסגרה משמש מעטפת לטיפול המשפטי במי שנחשדו או הורשעו בביצוע פשעים במדינה אחרת. ככזה, עורך החוק איזון ראוי בין שמירה על זכותו של אדם לחירות מפני הסגרה לבין חובתה המשפטית של מדינת ישראל למלא אחר התחייבויותיה הבינלאומיות, וזאת באמצעות קביעת התנאים להסגרה (בסעיף 2א לחוק) והסייגים להם (בסעיף 1א ו-2ב לחוק). איזון זה נועד לשמור על תכליות דיני ההסגרה, אך לא פחות מכך, להבטיח כי מדינת ישראל לא תהפוך למדינת מקלט עבור מי שנחשדו בביצוע פשעים ומי שהורשעו בדינם.

באיזון האמור, נמצא כי נתמלאו התנאים להסגרת המערער וכי לא נתקיימו בענייננו הסייגים המגבילים את הסגרתו.

43. לנוכח כל האמור, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא, אשר הכריז על המבקש כבר-הסגרה לצרפת.

44. כמו כן, לא מצאתי להיענות לבקשותיו החלופיות של המערער, מאותם הנימוקים שפורטו לעיל.

במסגרת זאת, איני מוצא מקום להתערב בשיקול דעתן של רשויות אכיפת החוק בצרפת בבחירת סעיף האישום, כמו גם באופן הבטחת שלומו של המערער וקיומו של הליך הוגן בענייננו.

באשר לבקשתו של המערער למצות את זכותו לפנות לשרת המשפטים ולשר לביטחון הפנים כדי לרצות את העונש שנגזר עליו בישראל, לפי סעיף 7(ב) לחוק לנשיאת עונש מאסר במדינת אזרחותו של האסיר, כאמור בסיפא לעיקרי הטיעון מטעמו, אבהיר כי אין בפסק דין זה כדי למנוע בעדו לעשות כן, וזאת בין אם יבחר לוותר על זכותו לניהול משפט חוזר ובין אם יבחר למצותה ויורשע שוב בדין.

45. סוף דבר, אציע לחבריי לדחות את הערעור ולהותיר את הכרזתו של המערער כבר-הסגרה על כנה.

השופט נ' הנדל:

אני מסכים.

שופט

השופטת י' וילנר:

אני מסכימה.

שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, כ"ג באייר התשע"ח (8.5.2018).

שופטת

שופט

שופט